

ling, som vil blive saa stor, at den kan tilfredsstille de Fordringer, som absolut falde ind under Lovens § 2, som den nu er. Naar vi altsaa høre, at den Sum, som Forslagsstillerne have tænkt sig, næsten er ved at være baandlagt, Dagen efter at Loven er traadt i Kraft, og at der saa kun er et ganske lille Beløb til andre Foreninger, saa synes det mig, at Opgaven er stor nok inden for de Rammer, man har tænkt sig ved Forslaget under Nr. 2, saa at man næppe vil behøve at udvide dem.

Om vi behøve at udvide disse Rammer, bliver et andet Spørgsmaal, som selvfølgelig godt kan tages op til Forhandling; men det synes mig ikke naturligt at gribe ind i det praktiske Spørgsmaal, som er dette: Skulle vi nu lade denne Lov være død og virkningsløs for Fremtiden, eller skulle vi give den fornyet Livskraft, saa at den i den Aarrække, der er tilbage, virkelig kan bringe gunstige Resultater i saa Henseende? Dette sidste synes mig naturligt, saa meget mere som — det maa jeg maaske nævne — denne Lov efter min Mening er et naturligt Supplement til den Lov om Tilvejebringelse af Huslodder, som vi vedtog i Fjor. Vi ydede ved denne Lov Begunstigelser med Hensyn til Laanbetingelserne for Arbejdere paa Landet. Vi ydede den af et godt Hjerte i det Haab, at den vilde gøre god Nytte — nogle mene jo, at den vil gøre megen Nytte, jeg er mere skeptisk og tror, at det vil blive lidt nok. Men Hensigten var jo at yde en Støtte til Landarbejderne i dette praktiske Forhold, og som et naturligt Supplement dertil vil denne Lov efterhaanden komme til at staa over for Byarbejderne, dels i Kjøbenhavn og dels i Provinserne. Jeg vilde derfor, som sagt, nødig have, at denne Lov skulde staa som et dødt Bogstav fra Aaret 1900 til Aaret 1907, og jeg vil derfor haabe, at det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, vil finde en praktisk Løsning, som kan sætte nyt Liv i den, helst saa meget, at den i Virkeligheden kommer til at løse Opgaven inden for den Aarrække, som nu en Gang staa i Loven.

Ordføreren for det andet Forslag (Knudsen): Jeg maa selvfølgelig beklage, at den højtærede Finansminister tog saa bestemt Afstand fra det af mig anbefalede Forslag; men jeg vil alligevel ikke derfor opgive Haabet om at faa noget ud deraf ved de paafølgende Forhandlinger, idet de Argumenter, som den højtærede Minister førte frem, ved disse Forhandlinger sikkert

ville vise sig at være mindre holdbare. Naar den højtærede Minister saaledes anførte, at han ikke kunde erkende, at der var nogen Nødtilstand til Stede, og mente, at dette var konstateret, maa jeg benægte det. Der er faktisk en Nødtilstand. Jeg har ogsaa fremhævet, at det Antal ledige Lejligheder, der viser sig at være her i Kjøbenhavn, betyder ikke overflødige Lejligheder, men Lejligheder, som nødvendigvis maa staa ledige for at blive underkastede de fornødne Hovedreparationer. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel paa, at der er en Nødtilstand til Stede. For kort Tid siden kom der en Arbejder fra Provinserne her til Byen og fik Arbejde, og da han havde faaet Arbejde, skrev han til sin Familie og fik den her til Byen. Han vidste ikke nogen Besked med Forholdene her, og han tog derfor ikke i Betænkning at skrive til sin Familie, som bestod af Hustru og fem Børn. De kom hertil, men det viste sig ganske umuligt at skaffe Lejlighed til dem, uagtet han havde godt Arbejde, og uagtet han stod med Penge i Haanden. En Lejlighed var ikke til at opdrive, og saa maatte Familien indlægges paa Kommunens Husvildeafdeling her i Byen. Naar Tilstanden er saaledes, tror jeg nok, man kan sige, der er Nødtilstand til Stede. Det, jeg her nævner, er kun et Eksempel grebet i Flæng, jeg kunde nævne mange andre. Den ærede Minister erkendte, at Kommunerne kunde bygge billigere end de private, men gik ud fra, at det var fastslaaet i vort Lovforslag, at Staten skulde tilskyde hele det Beløb, for hvilket Kommunerne skulde bygge. Jeg tror nu ikke, det ligger i vort Lovforslag, idet der i § 2 er en Passus, som siger: „I øvrigt skulle de i forannævnte Lov fastsatte Betingelser for Laan til Kommuner være gældende ogsaa for de i denne Lov omhandlede Laan“, og der staaer i den Lov, hvortil der sigtes, blandt andet som Betingelse for Laanets Givelse: „For Laanet gives en efter Finansministerens Skøn passende Sikkerhed, og deraf svares samme Rente og Afdrag som i foregaaende Paragraf bestemt.“ Vort Lovforslag slutter sig altsaa nøje til den gældende Lov, som det tilsigter at forandre. De samme Betingelser, som der er for Laan til Kommuner i den gældende Lov, ville ogsaa fremdeles være gældende, saa hvis vort Lovforslag betyder, at Staten skal laane Kommunerne hele den Sum, for hvilken de skulle bygge, maa det allerede ligge i den bestaaende Lov. Vort Forslag gør ikke nogen Forandring i